

BÔNG HỒNG MÙA XUÂN

BÔNG HỒNG MÙA XUÂN

Đây là bài thơ của tác giả Lý Thụy Ý, đăng trong Tuần báo Văn Nghệ Tiền Phong Sài Gòn vào năm 1968.

... Lúc đó chiến tranh Miền Nam Việt Nam đang hời khốc liệt. Bài thơ viết về chuyện tình của một người lính thời chiến và cô gái bán bông hồng ở hậu cứ ...

Bài thơ thể hiện tình cảm lãng mạn đầy tính nhân văn đậm đà thật đáng yêu trong tình yêu trai gái, tình đồng đội và sự nhớ ơn những người lính đã nằm xuống để bảo vệ Miền Nam Việt Nam thân yêu trước năm 1975.

BÔNG HỒNG MÙA XUÂN

“Bán cho tôi một bông hồng đi, cô bé!
Đóa nào tươi còn búp nụ mịn màng.”
Tôi ngược lên: “Xin ông chờ tôi lựa.
Một bông hồng vừa ý nghĩa, vừa sang!”

Khách mỉm cười: “Cô thật tài quàng cáo!
Thì... hoa hồng mang ý nghĩa sao, cô?”
Tôi bẽn lẽn: “Hình như người ta bảo
Nó tượng trưng tình nồng thắm vô bờ.”

“Cám ơn cô! Giá bao nhiêu đấy nhé?”

Tôi lặc đũa: “Thôi, xin biếu không ông
Một đóa hoa không đáng bao nhiêu c
Rất mong ông làm người đẹp vừa lòng.”

Khách bưng nhìn tôi, mặt như xoáy lặc
“Cô bé lém! Tôi không tặng người yêu
Thằng bạn thân chiếu qua vào nghĩa địa
Một bông hồng cho nó bớt quạnh hiu.

“Nhưng cô bé phải nhận tiền tôi chứ!
Hoa cho không, rồi mẹ mắng làm sao?”
Tôi cúi mặt: “Xin gửi người xâu s
Chuyện của ông làm tôi bưng ghen ngào!”

Khách quay đi, áo hoa rừng đã bạc
Dáng cao gầy khuất hân bóng chiếu nghiêng
Tôi bất chợt đưa tay làm dấu thánh
Mẹ giữ gìn cho Người y bình yên!

Trời dẫu xuân còn vương vương sắc lạnh
Nắng vàng mờ, má con gái thêm hồng
Tôi băng khuông nhớ đến người khách lạ
Mình nhớ Người, Người có nhớ mình không?

Chiếu hai chín phở phường sao tập nập
Người ta vui từng cặp đẹp bên nhau
Mặt tôi lặc... rồi bưng dưng bừng sáng
“Phải anh không? Người khách của hôm nào?”

Tim đập mạnh sau áo hàng lụa m
Anh đến gần, lời nói cũng reo vui:
“... Sao cô bé... hàng hôm nay đẹp chứ?
Còn nhớ tôi... hay cô đã quên rồi!

Hành quân xong, tôi vừa vậ hậu cứ
Ghé ngang đây xin cô một bông hồng
Và mong cô cho tôi xin lời chúc:
“Rất mong ông làm người đẹp vừa lòng.”

Tôi bỗng nghe như tim mình thót lại
Gượng tìm hoa, rồi trao tặng tay Người
Khách nhìn tôi, mặt bỗng dưng dịu xuống
Đầy đắm chiêu và nghiêm lại nụ cười:

“Xin lỗi cô, nếu lời tôi đường đột
Nhưng thật tình tôi không thể nào quên
Người con gái trong một lần gặp gỡ
Nhớ thật nhiều... dù chưa được biết tên.

Một bông hồng – như hôm nào cô nói:
“Là tượng trưng tình nồng thắm vô bờ.”
Tôi run tay, nhận hoa hồng Người tặng
Sự thật rồi... mà cứ ngỡ đang mơ.

(Thơ: Lý Thụy Ý)